

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 642/05
06.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, решавајући о жалби бранилаца оптуженог адвоката АБ и АВ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду К. 601/04 од 24.02.2005. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП у присуству браниоца оптуженог адвоката АВ, дана 06.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ жалба бранилаца оптуженог АА и ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 601/04 од 24.02.2005. године, само у погледу одлуке о казни тако што Врховни суд оптуженог АА за извршено кривично дело неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, за које је том пресудом оглашен кривим ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 1-једне године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 16.11.2004. године до 24.02.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К. 601/04 од 24.02.2005. године, оглашен је кривим АА због кривичног дела неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три године; оптуженом је у изречену казну затвора у смислу члана 50. ОКЗ урачунато време проведено у притвору по решењу истражног судије истог суда Кри. 1232/04 од 17.11.2004. године који му тече од 16.11.2004. године када је лишен слободе, више пута продужаван и притвор је трајао све до пресуђења до 24.02.2005. године; на основу члана 245. став 5. ОКЗ од оптуженог је одузето 33 пакетића хероина у количини од 11,64 грама бруто тежине, те кашичица са траговима хероина који су му привремено по потврди СУП-а већ одузети и који ће се након правноснажности пресуде уништити: на основу члана 196. став 1. ЗКП, оптужени се обавезује да суду надокнади трошкове поступка у укупном износу од 7.000,00 динара, а на име паушала суду исплати износ од 3.000,00 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу су изјавили браниоци оптуженог АА, адвокати АБ и АВ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 245. став 1. ОКЗ или да се пресуда укине и предмет врати на поновно суђење. Жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буду обавештени оптужени и његови браниоци.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж. 776/05 од 15.04.2005. године предложио да се одбије као неоснована жалба бранилаца оптуженог и пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 601/04 од 24.02.2005. године, потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката АВ, а у одсуству уредно обавештених оптуженог и другог браниоца АБ, те заменика Републичког

јавног тужиоца, размотрио списе предмета, па је по оцени навода изнетих у жалби, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

У јединственом образложењу жалбених навода бранилаца оптуженог АА, првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. При томе се указује да је пресуда неразумљива и противречна самој себи и разлозима пресуде будући да суд утврђује да је оптужени неутврђеног дана купио опојну дрогу, а при томе наводи да је иста купљена од лица по имену Жарко, што упућује на закључак да се онда зна и време куповине. Даље, није доказано да је оптужени купио хероин ради продаје, нити да је сам извршио препаковање у 33 мања пакетића. По браниоцима, пронађена кашичица код оптуженог не може бити доказ да је он препаковао хероин, будући да састав пронађеног хероина не одговара компонентама састава хероина пронађеног на кашичици. Осим тога, по жалби, суд није извршио неуропсихијатријско вештачење оптуженог, због чега не може да тврди да он није хероински зависник и да није упадао у апстиненцијалне кризе, јер се о томе може изјаснити само вештак неуропсихијатар. Неосновано је такође одбијен предлог ради саслушања сведока ББ и ВВ чиме је оптуженом онемогућено да докаже своје наводе одбране, будући да је ВВ био присутан претресању и хапшењу оптуженог, а ББ је имао сазнања о ставу родитеља оптуженог у погледу употребе дроге.

Врховни суд налази да су жалбени наводи бранилаца оптуженог неосновани.

У побијаној пресуди су дати ваљани разлози у погледу времена набављања дроге, а чињеница да је оптужени исту набавио од непознатог лица по имену Жарко није од значаја за обавезност утврђивања тачног датума набављања исте. Како је оптужени у истрази признао да је у Београду купио хероин по цени од 200 ЕУР-а и да је затим у свом стану у Новом Саду дрогу препаковао у мање пакетиће, а при чињеници да је пронађена и кашичица са траговима дроге на истој, то је очигледно да су ово чињенице које указују да је оптужени лично препаковао дрогу управо са том кашичицом која је била мера за одређивање количине у пакетићима.

Даље, чињеница да су приликом претреса код оптуженог у одећи, џеповима тренерке и јакне, пронађена 33 пакетића дроге указује на правилан закључак суда да је иста била намењена продаји, јер да је оптужени имао намеру да дрогу користи за сопствене потребе не би у тој количини и у толико пакетића била у његовој гардероби, што је утврђено претресом одеће оптуженог који се тада налазио поред подземних гаража у улици __ у __. Правилно је првостепени суд одбио предлог о саслушању брата оптуженог ББ и сведока ВВ на околности које су предложене и поновљене у жалби његових бранилаца, будући да разлози наведени на страни 5 став два образложења побијане пресуде оправдавају такву одлуку суда. И на крају, како и сам оптужени изјављује да није хероински овисник и да није упадао у апстиненцијалне кризе, то није потребно неуропсихијатријско вештачење оптуженог на околности утврђивања ових чињеница, како се то у жалби предлаже, при чему се истом о томе не нуди никакав доказ. Такође, неоснован је и предлог у жалби бранилаца оптуженог о потреби допунског вештачења путем вештака судске медицине о утврђивању индентичности порекла хероина који је пронађен код окривљеног и хероина који је пронађен на кашичици, будући да остали изведени докази упућују на закључак да је оптужени препаковао дрогу у мале пакетиће у намери продаје, па је предложено вештачење непотребно и сувишно.

Остали жалбени наводи који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање нису од значаја за исход кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање - како у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању, тако и у погледу оних који се тичу психичног односа оптуженог према учињеном делу, правилно и потпуно утврђено, а квалификацијом дела по члану 245. став 1. ОКЗ и кривични закон је правилно примењен о чему су у пресуди дати ваљани разлози на страни 5 и 6 образложења које у свему прихвата и овај суд.

Зато се супротни жалбени наводи бранилаца оптуженог о томе да се у конкретном случају евентуално ради о кривичном делу из члана 245. став 3. ОКЗ, показују неоснованим.

Међутим, испитујући одлуку о казни, Врховни суд налази да је жалба бранилаца оптуженог у овом делу основана.

Наиме, имајући у виду да је оптужени млад, рођен је 1981. године, да је у истражном поступку у потпуности признао извршење кривичног дела, да до сада није осуђиван и да је сва количина хероина од њега одузета чиме су спречене нежељене последице, то првостепени суд ове особито олакшавајуће околности у смислу члана 42. и 43. ОКЗ није у довољној мери ценио, што је резултирало изрицању казне затвора у дужем временском трајању од оне која је потребна ради постизања сврхе кажњавања.

Зато је уважена жалба бранилаца оптуженог, па је и првостепена пресуда преиначена тако што је оптужени за извршено кривично дело осуђен на казну затвора у трајању од годину дана у коју казну му је урачунато, у смислу члана 50. ОКЗ и време проведено у притвору, а која казна је по налажењу овога суда сразмерна степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог, те да је нужна и довољна за остваривање на закону прописане сврхе кажњавања – члан 33. ОКЗ.

Одлука о одузимању предмета – 33 пакетића хероина у количини од 11,64 грама бруто тежине и кашичице са траговима хероина заснива се на правилној примени одредбе члана 69. ОКЗ и члана 245. став 5. ОКЗ, па се законитост и правилност изрицања исте ни жалбом бранилаца оптуженог не доводи у сумњу.

Са свега напред изложеног, а на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је коао у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Свјетлана Николић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарице

Мирјана Војводић

сђ